

РЕШЕНИЕ

№ 372

гр. Бургас, 14.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и пета година
в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Таня Д. Евтимова

Радостина П. Иванова

при участието на секретаря Станка Д. Чавдарова
като разгледа докладваното от Радостина П. Иванова Въззивно гражданско
дело № 20252100500342 по описа за 2025 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение № 2602 от 06.12.2024 г. по гр. д. № 5383/2024г. по описа на Районен съд – Бургас е **осъдена** Прокуратурата на Република България, със съдебен адрес: гр.София, бул.“Витоша“ №2 **ДА ЗАПЛАТИ** на ищцата В. Д. В., ЕГН: *****, със служебен адрес: **** и съдебен адрес в гр.Бургас, ул.“Вардар“ №27, ет.3, чрез адв.Д. Стойков:

сумата от **3500 лева-главница**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди – понесени и претърпени от ищцата душевни страдания, терзания и емоционален срив вследствие на извършени от Г. Д. Ч. – прокурор от Районна прокуратура Бургас неоснователни действия, представляващи заявени спрямо ищцата и в нейно присъствие обидни слова и внушения на 10.09.2018 г. в съдебно заседание по НОХД №1092/2018 г. по описа на РС-Бургас **„че не е трезва, че е пияна и воня“**, **ведно** със законната лихва върху претендираната сума от датата на непозволеното увреждане 10.09.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, като искът е отхвърлен за разликата над уважения размер от **3500 лева** до предявения размер от **5001 лева**, искът е отхвърлен.

сумата от **4500 лева- главница**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди – понесени и претърпени от ищцата душевни страдания, терзания и емоционален срив вследствие на извършените от Г. Д. Ч. – прокурор от Районна прокуратура – Бургас неоснователни действия, представляващи подаден сигнал срещу ищцата до АК-Бургас с вх.

№243/25.09.2018г. за случаят от 10.09.2018 г., в който са заявени неистини и който е приет за неоснователен окончателно и с решение, изх.№1752/23.10.2019 г. на Висшия адвокатски съвет на Република България, като е прието, че от страна на ищцата, на 10.09.2018 г., в проведеното съдебно заседание не е извършено дисциплинарно нарушение, както и за „очернянето“ на ищцата в този сигнал пред Административния ръководител на ОП-Бургас, Административния ръководител на Апелативна прокуратура – Бургас, Главния прокурор на Република България и Председателя на Районен съд – Бургас, **ведно** със законната лихва върху претендираната сума от датата на непозволеното увреждане 25.09.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, като **искът е отхвърлен** за разликата над уважения размер от **4500 лева** до предявения размер от **5001 лева**.

Със същото решение ответната Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на ищцата В. Д. В. сумата от **311.49 лева**, представляваща направените по делото разноски, съразмерно на уважената част от исковете, както и сумата от **1400 лв.** адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗА на адв.Д. Стойков – БАК. Ищцата В. Д. В. е осъдена да заплати на Прокуратурата на Република България, сумата от общо **20.02 лева**, представляваща направените от ответника разноски, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Против решението в различни му части са постъпили въззивни жалби и от двете страни.

Във въззивната си жалба ответната Прокуратурата на Република България е атакувала решението в осъдителните му части /съгласно изрично уточнение в съдебно заседание/ , с които са уважени предявените от ищцата искове и са ѝ присъдени разноски, с твърдения, че същото е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и необосновано, при допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липса на мотиви. Наведени са оплаквания за несъобразяване на постановения съдебен акт с възраженията на ответника, необсъждане и анализиране поотделно и в тяхната съвкупност на доказателствата по делото, с мотив, че това е довело неправилни изводи на съда. Възражава се, че въпреки разпределената доказателствена тежест, ищцата не е доказала напълно елементите на фактическия състав по всеки от предявените искове по чл. 49 вр. с чл. 45 от ЗЗД, за да ангажира гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника. Излага се, че липсва противоправност в действията на прокурор Ч. като елемент от фактическия състав на твърдяното непозволено увреждане. В тази връзка се оспорва като неправилен и некореспондиращ с данните по делото извода на съда, че „прокурор Ч. е автор на изявленията, че ищцата не е трезва, че е пиана и воня, депозирани в проведеното на 10.09.2018 г. съдебно заседание по НОХД №1092/2018 г. по описа на РС-Бургас и обективирани в твърдения в този смисъл в подадения до Висшия адвокатски съвет и АК-Бургас сигнал“. Сочи се, че съдът не е взел предвид решението на ИВСС и материалите във връзка с извършената проверка, от които се установява, че прокурор Ч. не е действала противоправно, поради което и ИВСС е прекратил проверката поради липса на данни за извършено нарушение по чл. 175к, ал. 4 от ЗСВ. Излага се, че по делото е разпитан съдията

–докладчик в наказателното производство и съдебния секретар, вкл. изслушан е звукозаписът от съдебното заседание, като от тях не се установява думите на прокурор Ч. да са били обидни, респ. с тях тя да е уронила престижа на съдебната власт, нито да е извършила нарушение. Възражава се, че прокурор Ч. не е употребила въпросния твърдящ от ищцата израз, а е изразила мнение/предположение/съмнение, че ищцата не е трезва, като същия не представлява „обидна и опозоряваща информация“, нито е с вулгарно, цинично или унижително съдържание, позовавайки се на съдебна практика, обективизирана в цитираните в жалбата съдебни решения. На следващо място се излагат оплаквания за безкритично кредитиране и даване на превес, от съда на показанията на св. В., която е заявила, че е присъствала на съдебното заседание, на което сочи, че е чула прокурор Ч. да изрична въпросните слова, без да посочи защо приема тези показания за достоверни. Соци се, че след постановяване на първоинстанционното решение срещу св. В. е подаден сигнал до РП-Бургас за наличие на данни за лъжесвидетелстване по смисъла на чл. 290 от НК, доколкото в сигнала прокурор Ч. е заявила, че посочената свидетелка не е присъствала в процесното съдебно заседание, както и поради това, че от справка в интернет е установено, че свидетелката работи в кантората на адв. В., но е заявила, че няма конфликт на интереси с нея. Наведени са и доводи за липса на мотиви на съда в какво конкретно се изразява противоправното поведение на магистрата при подаване на сигнала, поради което се сочи, че решението се явява необосновано. Соци се, че подадения от магистрата сигнал е в изпълнение на правомощията му по чл. 145, ал. 1, т. 5 от ЗСВ, като обстоятелството, че същият е оставен без уважение не обуславя противоправност или извършено нарушение от прокурора. Излага се също, че липсват каквито и да е изводи на съда по отношение на доводите за съпричиняване, без направен анализ на доказателствата, ангажирани в тази връзка. На последно място се възражава, че не са доказани твърденията на ищцата за настъпили неимуществени вреди като пряк резултат от действията на прокурор Ч.. Соци се, че ищцата твърди настъпване на едни и същи неимуществени вреди като последица и от двата деликта – терзания, страдания, емоционален срив, като те не са били разграничени за всеки деликт, нито индивидуализирани поотделно по време на тяхното настъпване, каква е продължителността и интензитета им. Счита се, че при определяне на размера на обезщетението не е съобразен критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, в т.ч. не са съобразни и всички конкретни факти относно социалното поведение, личността на увреденото лице, наличието на други обстоятелства в личната му и социална сфера, довели до емоционални страдания, срив и притеснения, тяхната продължителност и интензитет. По подробно изложените в жалбата доводи се иска отмяната на решението на първоинстанционния съд в обжалваната му осъдителна част и постановяване на ново, с което исковете да бъдат отхвърлени. Претендира се присъждане на разносните по делото. Направено е искане за спиране на делото на основание чл. 229, ал. 1, т. 5 от ГПК, с мотив, че са налице данни за разкрити престъпни обстоятелства- престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК, от установяване на които зависи изходът на спора. Прилага писмени доказателства.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемата-ищца **В. Д. В.** е депозирала **писмен отговор** на въззивната жалба на ответната Прокуратура на Р.България с твърдение за

неоснователността ѝ, като излага подробни доводи за извършена оценка и анализ от съда на събраните по делото доказателства. Счита, че данните по делото сочат, че прокурор Ч. е автор на процесните обидни думи и изрази, отправени по адрес на ищцата както в проведеното съдебно заседание по НОХД 1092/2018г. по описа на БРС, така и в подадения впоследствие писмен сигнал. Излага се, че същите засягат честта и достойнството на ищцата и я злепоставят, засягайки и обществената ѝ репутация и добро име. Оспорват се и възраженията на ответната страна за съпричиняване на вредоносния резултат, като навеждат доводи, че не се излагат каквито и да е твърдения за наличие на обстоятелства, които да са провокирали прокурор Ч. да използва съответните думи и изрази. Възражава се и по отношение на съображенията в жалбата, че твърдените от ищцата неимуществени вреди от двата деликта са едни и същи. В тази връзка се излага, че за установяване на вида, характера, интензитета и продължителността на претърпените вреди са ангажирани свидетелски показания чрез разпит на св. К. и св. В.. С оглед така изложените доводи се иска потвърждаване на решението на първата инстанция в обжалваната осъдителна част. Противопоставя се на искането в жалбата за спиране на настоящото производство на основание чл. 229, ал. 1, т. 5 от ГПК поради данни за наличието на престъпни обстоятелства, свързани със сигнал за извършено от св. В. престъпление по чл. 290, ал.1 от НК. Позицията се на трайна съдебна практика се счита, че дали обстоятелството, че свидетелят е заявил неистина, т.е. дали е налице извършено престъпление за лъжесвидетелстване не представлява основание за спиране на настоящото производство на основание чл. 229, ал. 1, т. 5 от ГПК /такова би било налице, ако твърдените противоправни действия съдържат данни, че представляват престъпления/, а основание да се иска отмяна на постановеното влязло в сила съдебно решение на гражданския съд на основание чл. 303, ал. 1, т. 2 от ГПК.

В срока за отговор и на основание чл.263, ал.2 от ГПК въззиваемата-ищца **В. Д. В.** е подала **насрещна въззивна жалба** против постановеното от БРС решение **в частта му**, с която са отхвърлени исквете ѝ за неимуществени вреди - над присъдения размер на сумата от **3500лв.** до пълния претендиран размер от **5001 лева** по първия иск и над присъдения размер на сумата от 4500 лв. до пълния претендиран размер от **5001лв.**, като счита, че тази част решението се явява неправилно, поради допуснатото нарушение по чл. 52 от ЗЗД. Счита, че при определяне на размера на дължимото обезщетение за вреди следва да се вземе предвид характера на употребените изрази и съдържащата се в тях степен на злепоставяне на ищцата, общественото и професионалното ѝ положение, дългогодишния ѝ юридически опит и популярност в адвокатските среди и професионална среда и обстоятелството, че тази невярна информация е станала достояние на голям брой лица По подробно изложените в насрещната жалба доводи се иска отмяна на решението в отхвърлителната част и присъждането на претендираните обезщетения в предявения пълнен размер от по 5001лв. Моли за присъждане на разносните по делото.

В срока по чл. 263, ал.3 от ГПК **въззиваемия ответник по насрещната въззивна жалба - Прокуратура на Р.България** е депозирала **писмен отговор по нея**, в който са изложени подробни съображения за неоснователност на изложените от насрещната страна

доводи и възражения. Счита се, че липсват данни за противоправно поведение на прокурор Ч. и излага доводи за недоказаност на претенцията за търсената обезвреда. Моли въззивният съд да потвърди решението на БРС в обжалваната отхвърляща исковите претенции част. Претендират присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Бургаският окръжен съд като взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази закона намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на разглеждане в производството пред районния съд са предявени иски с правно основание 49 вр. с чл. 45 и чл. 86 вр. с чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, с които ищцата В. Д. В. претендира осъждане на ответната Прокуратура на Р.България да ѝ заплати: **1./** сумата от **5001 лева** - главница, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за претърпени от ищцата душевни страдания, терзания и емоционален срив вследствие на извършени от Г. Д. Ч. – прокурор от Районна прокуратура Бургас неоснователни действия, представляващи заявени спрямо ищцата и в нейно присъствие обидни слова и внушения на 10.09.2018 г. в съдебно заседание по НОХД №1092/2018 г. по описа на РС-Бургас „че не е трезва, че е пияна и воня“, ведно със законната лихва върху главницата от датата на непозволеното увреждане 10.09.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както и **2./** сумата от **5001 лева** - главница, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за претърпени от ищцата душевни страдания, терзания и емоционален срив вследствие на извършените от Г. Д. Ч. – прокурор от Районна прокуратура – Бургас неоснователни действия, представляващи подаден сигнал срещу ищцата до АК-Бургас с вх. №243/25.09.2018 г., в който по същество е обективизирано искане да ѝ бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на адвокат за случая от 10.09.2018 г., в който са заявени неистини и който е приет за неоснователен с окончателно решение, изх.№1752/23.10.2019 г. на Висшия адвокатски съвет на Република България, като е прието, че от страна на ищцата на 10.09.2018 г. в проведеното съдебно заседание не е извършила дисциплинарно нарушение, както и за „очернянето“ на ищцата в този сигнал пред Административния ръководител на ОП-Бургас, Административния ръководител на Апелативна прокуратура – Бургас, Главния прокурор на Република България и Председателя на Районен съд – Бургас, **ведно** със законната лихва върху главницата от датата на непозволеното увреждане 25.09.2018 г. до окончателното ѝ изплащане.

Ищцата твърди, че на 10.09.2018г. в сградата на РС-Бургас по време на провеждане на съдебно заседание по НОХД №1092/2018 г. по описа на РС-Бургас, в което ищцата е участвала като адвокат и защитник на подсъдимо лице, прокурор Г. Д. Ч. като представител на обвинението – Районна прокуратура Бургас на два пъти е била обвинена от прокурора, че „не е трезва, че е пияна и воня“, без впоследствие да се извини за думите си. Ищцата счита, така заявените от прокурора обстоятелства са неверни, не са доказани и накърняват личната ѝ чест и достойнство, както и професионалните ѝ качества. Наред с това в исквата молба се сочи, че прокурорът Ч. е подала сигнал срещу ищцата до Адвокатска колегия Бургас с искане да ѝ бъде наложено дисциплинарно наказание за случаят от 10.09.2018 г. Излага се, че по така подадения сигнал Висшия адвокатски съвет на Република България се е

произнесъл с решение №1752/23.10.2019 г., с което е оставил в сила решение №129/27.06.2019 г. на Адвокатски съвет при АК-Бургас което е приел, че не е налице извършено на посочената дата дисциплинарно нарушение от адвокат В., поради което е отказано образуване на дисциплинарно производство. Ищцата твърди, че със сигнала до АК-Бургас били запознати още Административния ръководител на Окръжна прокуратура Бургас, Административния ръководител на Апелативна прокуратура -Бургас, Главния прокурор на РБ и Председателя на РС-Бургас. Ищцата твърди, че вследствие на подадения сигнал изпаднала в емоционален срыв и се затворила в себе си. Сочи се, че непрекъснато си задавала въпроса как тези обидни думи и действия на прокурор Ч. са се отразили на мнението на клиентите и и колегите ѝ от гилдията. Излага, че в случай, че съдът приеме, че действията си прокурор Ч. са служебни такива и въпреки функционалния ѝ имунитет, ответната Прокуратура на Р.България като нейн работодател следва да носи обективна отговорност за вредите, причинени на ищцата от действията на посочения прокурор.

В срока по чл.131 от ГПК Прокуратура на Р.България е депозирала писмен отговор, в който е оспорила предявените срещу нея искове по основание и размер, с основен мотив - липсата на всички обективно и кумулативно изискуеми предпоставки на иска по чл.49 от ЗЗД. Направено е и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат с твърдението, че с поведението си ищцата е допринесла за увреждането. Твърди се, че не е налице противоправност в действията на прокурора, доколкото същата с действия си не е нарушила законова норма, нито етичния кодекс на магистрата. Излага, че ИВСС е извършил проверка, но не установила противоправни действия, допуснати от магистрата. Оспорва се наличието на възлагане на работа като се твърди, че не е възникнала гаранционнообезпечителната отговорност на ответника по смисъла на чл.49 от ЗЗД, защото той не е работодател на магистрата, като счита, че доколкото липсва облигационната връзка между прокурор Ч. и ПРБ, това съставлява самостоятелно основание за отхвърляне на иска. На следващо място се оспорва сочените от ищцата думи изобщо да са били изречени от прокурор Ч.. По отношение на исквата претенция във връзка с подадения сигнал счита, че с отказа за образуване на дисциплинарно производство ищцата няма как да е претърпяла душени страдания и терзания. Прави възражение за изтекла обща петгодишна давност. По изложените в писмения отговор съображения ответникът е поискал прекратяване на производството, респ. отхвърляне на исквете като неоснователни.

С обжалваното решение, районният съд е приел, че е доказано, че прокурор Г. Ч. в служебно качество е автор на изявленията, че ищцата не е трезва, че е пияна и вони, депозирани в проведеното на 10.09.2018 г. съдебно заседание по НОХД №1092/2018 г. по описа на РС-Бургас и обективирани в твърдения в този смисъл в подадения до Висшия адвокатски съвет и до АК-Бургас сигнал. Счел е, че всяко от тези действия представлява осъществен от прокурора фактически състав на непозволено увреждане срещу ищцата, без да е налице установено нейно поведение, с което тя да е съпричинила вредоносния резултат. Прието е също, че ответната Прокуратура на Р. България отговаря на основание чл. 49 от ЗЗД за вредите на ищцата, причинени вследствие осъществения от прокурора при

осъществяване на служебната си функция деликт, като е посочено, че използваните в съдебното заседание и в сигнала изявления и твърдения на прокурор Г. Ч. засягат честта и достойнството на ищцата и злепоставят нейната обществена репутация и добро име, тъй като изнасят конкретни злепоставящи ищцата факти, поради което и представляват обидна и опозоряваща за нея информация, чиято истинност ответникът, въпреки доказателствената тежест, която носи, не е доказал. Предвид това съдът е приел, че действията на прокурора по депозиране на горепосочените изявления и твърдения, са противоправни. При определяне размера на вземането за неимуществени вреди при преценката по чл.52 от ЗЗД съдът съобразявайки възрастта на ищцата, социалната ѝ среда, тежестта на деликта, отраженията му върху психическото ѝ състояние и тяхната продължителност, е счел, че справедливото обезщетение за неимуществени вреди за ищцата по първия иск е на стойност 3500 лв., а по вторият в размер на 4500 лв., ведно със законната лихва върху всяка от присъдените суми от датата на неправомерното увреждане 25.09.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, като в останалите им части над уважените размери до претендираните от по 5001лв. исквете са отхвърлени като недоказани. За неоснователно е счетено и възражението за погасяване на претенциите по давност.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на основание чл.269 от ГПК, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо. Като взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази закона намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно между страните, че ищцата В. в качеството си на адвокат, вписан в АК-Бургас, действащ като упълномощен защитник на подсъдимо лице от една страна и Г. Д. Ч. в качеството си на прокурор в Районна прокуратура - Бургас от друга страна са участвали като страни в проведеното на 10.09.2018 г. в открито съдебно заседание по НОХД №1092/2018 г. по описа на Районен съд- Бургас, което обстоятелство е видно от представения протокол от същото съдебно заседание. В съдържанието на същият протокол е отразено, че съдията-докладчик е два пъти от отправил до прокурор Ч. и до адв. В. предупреждение да спазват реда в залата, като първият път това е станало по време на разпита на св. А., а вторият път – след разпита на св. М. и последвалите го доказателствени искания на страните.

Установено е от данните по делото, а и не се спори, че по време на съдебното заседание между ищцата като адвокат и прокурора са възникнали пререкания, във връзка с които те са си разменили помежду си реплики, чието съдържание е спорно по делото.

Между страните не се спори, че за случая на 25.09.2018г.прокурор Ч. е подала сигнал до Висшият адвокатски съвет и до Адвокатска колегия - Бургас, като с копия до Адм.Ръководители на РП-Бургас, до ОП-Бургас, до АП-Бургас, до Главният прокурор на Република България и до Председателят на РС-Бургас с искане да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на ищцата като адвокат за случая от 10.09.2018. В сигнала е посочено, че е подаден от прокурора във връзка с поведението на ищцата в качеството ѝ на адвокат в проведеното на 10.09.2018 г. открито съдебно заседание по НОХД № 1092/2018 г.

по описа на Районен съд -Бургас. В него прокурор Ч. не оспорва наличие на възникнали с ищцата пререкания, като посочва, че преди съдебното заседание при размяна на думи помежду им, последната ѝ е замирисала на алкохол, видяла, че движенията ѝ били забавени, а погледът – мътен, което я усъмнило, че ищцата е употребила алкохол. В сигнала заявява, че ищцата първоначално се държала агресивно към вещото лице Вълканов, който се обърнал към прокурора Ч. и тихо ѝ казал, че ищцата е пияна. Изложено, че впоследствие по време на разпита на св. А. поради възражения във връзка с зададените въпроси ищцата започнала да говори на прокурора на „бе“, при което прокурорът заявил, че се съмнява в състоянието на адвоката, като след като ищцата поискала да повтори казаното, прокурор Ч. повторила, че се съмнява, че адвокатката е трезвена.

По сигнала е извършена проверка, завършила с решение №129/27.06.2019 г. на АС при АК-Бургас, с което е отказано образуването на дисциплинарно производство срещу ищцата в качеството ѝ на адвокат, като по повод подадена жалба от прокурор Ч. същото е потвърдено с окончателно решение №752/23.10.2019 г. на Висшия адвокатски съвет, като е прието, че не е налице основание за ангажиране на дисциплинарна отговорност на адвокат В. за нарушения по чл. 132, т. 9 и т. 10 от Закона за адвокатурата вр. с чл. 1, ал. 2 от Етичния кодекс на адвоката.

В първата инстанция са ангажирани свидетелски показания, като по искане на ищцата са разпитани свидетелите С. В. и П. К.- колеги на ищцата. Свидетелката В. е заявила, че е присъствала с обучителна цел в съдебната зала по време на провеждане на процесното съдебно заседание по НОХД №1092/2018 г. по описа на Районен съд – Бургас и на възникналия между ищцата и прокурора конфликт. Свидетелката заявява, че повод за него е било направено от ищцата възражение за начина, по който прокурорът формулирал въпросите си към свидетеля. В показанията си свидетелката сочи, че е категорична, че е чула прокурорът да казва, че „ищцата не е трезва, че е пияна и воня“, както и че тези думи били повторени от прокурора и след като ищцата поискала да бъде изпробвана с дрегер. Свидетелката заявява, че не е чула ищцата да е отправила обидни думи към прокурора, нито да е нагрубила прокурора. Соци, че дълго време е влизала с ищцата в съдебни заседания, като е била с нея и извън тях. Излага, че ищцата е била разстроена от случилото се и притеснена как ще я възприемат колегите ѝ, как ще продължи да работи и как ще я възприеме и самия съдебен състав, чувствала се засрамена, защото тази ситуация се е разнесла сред обществото, споделяла, че я възприемат за пияница и затова свидетелката заявява, че ищцата е плакала пред нея. В показанията си посочва, че ищцата много трудно е приела случилото се, като е имало период, в който се е затворила в себе си и не е искала да контактува с клиенти и колеги, изпитвала страх как изглежда в очите на хората и как те я възприемат.

По делото в качеството на свидетел е разпитан и П. К. - също колега на ищцата, който заявява, че с нея са в близки приятелски отношения, като се среща и контактува с нея ежедневно и, че я познава добре като човек и професионалист. Соци, че му е известен процесния случай от м. септември 2018г., за който знае, че ищцата е имала пререкания с

представител на РП-Бургас, като е установил емоционалното ѝ състояние изцяло от нейния разказ след случилото се. Излага, че във втората половина на същия месец на един на ежедневните обяди с ищцата тя пристигнала много разстроена, отнело ѝ време да се успокои и разкаже на присъстващите, които били 7-8 човека, че била обидена тежко в съдебно заседание от прокурор Ч., с думите, че била пияна и миришела на алкохол. Свидетелят сочи, че ищцата плачела докато разказвала за случилото се, като въпреки опитите на присъстващите да я успокоят, не успели. Заявява, че регулярно след това ищцата е изпадала в състояния на притеснения и обида и почти винаги стигала до плач, при споменаване на случая ставала нервна и се ядосвала, не изглеждала здравословно добре и получавала нервни срывове. От показанията му става ясно, че ищцата изпитвала страх да ходи в съдебни заседания, започнала да се оглежда в очите на колегите си за да разбере кой как реагира и дали знае за случая. Соци, че, се разнасяла мълва, че по време на работа ищцата употребява алкохол и работи нетрезва. Свидетелят сочи, че все още процесната случка продължава да изкарва ищцата от равновесие, макар и с все по-малък интензитет.

Във въззивната инстанция са представени и приети писмени доказателства сигнал от Г. Д. Ч. от 12.12.2024 г., протокол №4238/25.11.2024 г. по гр.д №5383/2023 г. по описа на БРС, писмо с изх. №СР-17-338/26.11.2018 г., жалба от В. Д. В. от 28.09.2018 г., жалба от В. В. от 19.09.2018 г., протокол от 10.09.2018 г. по НОХД №1092/2018 г. по описа на БРС и решение №2602/06.12.2024 г. по гр.д №5383/2023 г. по описа на БРС, както и приложените към молба от 01.04.2025 г. на въззивника писмени доказателства, а именно: допълнителни сведения към сигнал от Г. Д. Ч. от 27.02.2025 г. и три страници снимки от фейсбук страницата на въззиваемата В. В..

След съвкупна и самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, като прецени всички относими доказателства и обсъди въведените от страните доводи и възражения, настоящата съдебна инстанция намира обжалваното решение за валидно и допустимо, като по същество напълно споделя възприетата от районния съд фактическа обстановка, в т.ч. и оценката на доказателствения материал, като намира, че въз основа на нея са направени правилни фактически и правни изводи, които въззивният съд споделя и към които препраща на основание чл. 272 от ГПК. В допълнение, в рамките на обхвата на въззивната проверка съобразно наведените съображения в двете жалби, съдът намира следното:

Съобразно указанията, дадени в определение № 4338 от 1.10.2024 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2529/2024 г., I г. о., ГК на ВКС, в които е посочено, че функционалният имунитет на отделните прокурори, уреден в чл. 132 от Конституцията на РБ не изключва отговорността на държавата за вреди, когато те са в причинна връзка с неизпълнение на задълженията им, вменени със закон, за разглеждане по същество от районния съд са останали приетите за допустими предявени от ищцата срещу ответната Прокуратура на Р. България искове с правно основание 49 вр. с чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД и чл. 86 вр. с чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, с които се претендира осъждане на последната да заплати на ищцата претендираните обезщетения за причинените ѝ неимуществени вреди, вследствие действията на прокурор Ч., осъществени в

съдебното заседание от 10.09.2018г. по НОХД 1092/2018г. по описа на РС-Бургас и в подадения от прокурора впоследствие сигнал от 25.09.2018г. до Висшия адвокатски съвет и до АК-Бургас с искане за ангажиране на дисциплинарна отговорност до ищцата във връзка с поведението ѝ в същото съдебно заседание.

Както правилно районният съд е приел, съобразявайки приложимата в случая материалноправна норма на чл. 49 от ЗЗД, търсената на това основание отговорност е обективна, безвиновна, тъй като възложителят отговаря при същите условия, при които отговаря и прекият причинител на вредата по чл. 45 от ЗЗД, ако се установи, че последният има вина за настъпването ѝ. Затова в случая независимо от забраната по чл. 132 от КРБ за ангажиране на отговорност на прокурора поради функционалния му имунитет, това не води автоматично до отпадане на обективната отговорност на ответната Прокуратура на Р.България по чл. 49 от ЗЗД. Такава ще е налице ако се докаже, че при или по повод служебните задължения прокурорът е извършил противоправни действия, осъществяващи състава на деликт по чл. 45 от ЗЗД, т.е. с поведението си ответникът да е нарушил законова забрана, респ. общото задължение да не се вреди другиму спрямо ищцата. В настоящата хипотеза това означава доказване от ищцата на твърденията ѝ, че прокурорът е направил сочените от нея изявления в съдебно заседание по горепосоченото НОХД „че не е трезва, че е пияна, че воня“ и, че в подадения впоследствие писмен сигнал се съдържат злепоставящи я твърдения, които едновременно са неистински и позорни, т.е. неоснователно злепоставящи и позорни за личността ѝ обстоятелства, засягащи честта, авторитета и личното ѝ достойнство.

Съгласно разпоредбата на чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Оттук следва, че за да е налице фактическия състав на деликтната отговорност за ответника, следва да са налице следните предпоставки: противоправно поведение на делинквента, настъпването на твърдяните от ищцата вреди, причинна връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди, и вина у причинителя. Съгласно презумцията на ал. 2 на чл. 45 от ЗЗД вината на дееца се счита за налична до доказване на противното, от което следва извода, че доказателствената тежест за опровергаване на вината носи ответника - делинквент. За установяване на останалите предпоставки на деликтната отговорност, доказателствената тежест съобразно чл. 127, ал. 1 от ГПК носи от ищцата - при условията на пълно и главно доказване. В случая, за да се освободи от отговорност, ответникът, отговарящ при условията на чл. 49 от ЗЗД следва да докаже истиността на твърденията от прокурора обстоятелства.

Настоящата инстанция намира за неоснователни възраженията в жалбата на ответната страна, че по делото не е доказано, че прокурор Ч. е автор на изявленията, направени в съдебно заседание на 10.09.2018г. по НОХД 1092/2018г. по описа на РС-Бургас и в подадения впоследствие сигнал от 25.09.2018г. до Висшия адвокатски съвет и до АК-Бургас. Видно от съдържанието на сигнала, в него прокурор Ч. е признала, че е изразила в съдебното заседание съмнение в трезвеността на ищцата, което обстоятелство се установява и от данните по извършената по него проверка, вкл. и при изслушване на направения от

съдебния секретар е процесното заседание звукозапис. Действително единственото доказателство, че прокурор Ч. е казала в съдебно заседание, че ищцата „не е трезва, че е пияна, че воня“ са показанията, дадени от свидетелката В., която сочи, че е категорична, че е чула прокурорът да казва тези думи, както и да ги повтаря след като ищцата е поискала да бъде изпробвана с дрегер. Нейните показания, макар и единствени не са опровергани, нито разколебани от останалия събран по делото доказателствен материал, вкл. и от данните, съдържащите се в извършената по случая проверка от Висшия адвокатски съвет. Обстоятелството, че срещу посочената свидетелка е предприето разследване за разкриване на престъпление по чл. 290 от НК само по себе си не може да доведе до разколебаване на достоверността на показанията ѝ. Наличието на прекрекания между страните във връзка с изказаното от прокурора в процесното съдебно заседание съмнение в трезвеността на ищцата се установява и от съдържанието на подадения от прокурора сигнал и в извършената по него проверка, включваща и изслушване на аудиозаписа, направен в процесното съдебно заседание по горепосоченото НОХД, чието съдържание е оспорено от ответната страна. При изслушването му по време на проверката е посочено, че при разпита на св. А. на записът ясно се е чул гласът на прокурора, изразяващ съмнение в трезвеността на ищцата, както и в отговор адвокат В. е поискала да се извика дрегер и е отправил реплика: „казвате, че съм пияна ли бе?“ и „че това е обида“, на което прокурор Ч. е заявил „да се извика дрегер и тогава ще се установи дали е обида“. Тези съмнения относно трезвеността на ищцата в съдебно заседание прокурор Ч. е заявила и доразвила и в подадения от нея в служебно качество до Висшия адвокатски съвет и АК-Бургас писмен сигнал, в който е посочила също, че ищцата ѝ е замирисала на алкохол извън съдебната зала, като е според прокурора движенията на адвокатката били забавени, а погледа ѝ –мътен, и, че в съдебната зала по време на разпита вещото лице Вълканов ѝ прошепнало тихо, че ищцата е пияна. Сигналът е изпратен и до Адм.Ръководители на РП-Бургас, до ОП-Бургас, до АП-Бургас, до Главният прокурор на Република България и до Председателят на РС-Бургас, с което съдържащите се в него изявление на прокурора са доведени до знанието и са разгласени и на тези органи на съдебната власт.

От горното се налага извода, до който напълно обосновано въз основа на правилна оценка на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност е стигнал и районния съд, че с оглед доказателствената тежест, която носи ищцата е доказала, че именно прокурор Ч. е автор на изявленията, сочени в исковата молба, направени в устна форма в съдебно заседание от 10.09.2018г. по НОХД 1092/2018г. по описа на РС-Бургас и тези в писмена форма в подадения сигнал до Висшия адвокатски съвет и АК-Бургас, в който е поискано ангажиране на дисциплинарната ѝ отговорност за същия случай.

Не се споделят и от настоящата инстанция доводите в жалбата, че изявленията на прокурора имат характера единствено на мнение/предположение за трезвеността на ищцата, поради което не представляват обидна и опозоряваща информация, т.е. възразява се, че не се касае за противоправно поведение на прокурора. В случая за да е противоправно всяко от посочените в исковата молба Д.ия на прокурора следва да е налице съзнателно изказване на

неверни за ищцата обстоятелства с цел zlepоставянето ѝ пред обществото и засягането на личното ѝ достойнство и чест. В тази връзка следва да се има предвид, че в чл. 39 – чл. 41 от КРБ е прогласено правото на всеки да изразява и разпространява мнение и да търси, получава и разпространява информация. Нормативната уредба обаче не дава право да се разпространяват неверни факти, нито да се засяга честта, авторитета и достойнството на други лица, поради което никой не може да ползва правото си за свободно изразяване на мнение, за да нанася обида и/или клевета. Ето защо изказването на мнение е ограничено до границата, визирана в чл. 39, ал. 2 от КРБ, а ако тази граница бъде нарушена виновното лице следва да отговаря за причинените вреди. При тази отговорност от съществено значение е да се разграничат твърденията от мненията и оценките, както и целта, с която определени zlepоставящи твърдения са разпространени, ако впоследствие се окажат неверни. В случая доколкото отговорност не може да се търси от прокурора поради забраната на чл. 132 от КРБ, то за вредите, причинени от него при и по повод изпълнение на служебните му задължения отговаря ответника като негови възложител/работодател на основание чл. 49 от ЗЗД. В тази връзка и цитираната в жалбата съдебна практика, обективизирана в решение № 204/12.06.2015г. по гр.д. № 7046/2014г. на четвърто г.о на ВКС изрично сочи, че всякакви твърдения и оценки за дадена личност могат да се разпространяват свободно, ако не засягат честта и достойнството ѝ, с изключение на лицата, които са обществени личности, като изразяването на мнения с негативна оценка, които са във връзка с техния пост, дейност или занятие, не съставлява противоправно поведение. В случая ищцата нито твърди, нито доказва да има качеството на обществена личност, поради което не може да се приеме, че изявленията на прокурора за нейното нетрезвено състояние в съдебно заседание съставляват оценка, която тя е длъжна да търпи. Освен това доколкото обстоятелство дали едно лице е употребило алкохол и е повлияно от него, в какъвто смисъл е употребен изразът „пияна“ или „нетрезвена“ не съставлява оценъчно съждение за качество, нито е коментар на определен факт, а съставлява твърдение на обстоятелство от обективната действителност, за чиято проверка за вярност доказателствена тежест носи ответната страна, независимо дали е заявено под формата на мнение, предположение или съмнение, както се твърди в жалбата.

В случая изказаните от ищцата в устна и писмена форма обстоятелства представляват твърдения, че ищцата се е явила пияна и нетрезва в съдебно заседание. Същите представляват zlepоставящи и позорни за личността ѝ обстоятелства, засягащи честта, авторитета и личното ѝ достойнство, от една страна, като същевременно тези, обективизирани в писмена форма сезират и компетентни институции с искане за ангажиране на дисциплинарната отговорност на ищцата, като сигналът изрично бива насочен и към разгласяване на случая и пред други органи на съдебната система. За се приеме, че направените изявления са противоправни, дори и ако съставляват предположение или съмнение, то съдържащата се в тях информация в смисъл, че ищцата се е явила пияна, нетрезва в съдебно заседание, следва да се докаже, че е невярна. Въпреки доказателствената тежест, която носи ответната страна не е ангажирала доказателства за това, поради което правилно районният съд е счел, че верността на изявленията на прокурора не е доказана. Неоснователни са оплакванията в жалбата, че изявленията на прокурора не съставляват

обидна или опозоряваща информация. Обидни са онези изрази и/или думи, с които деликвентът дава негативна оценка на дадено лице, чрез използване на епитети, квалификации, сравнения, псувни и др., а клеветата се свързва с факт, чието разгласяване води до засягане честта и достойнството на пострадалия, авторитета му и оценката на околните за него, в т.ч. като клевета се квалифицира и съзнателното разгласяване на неистински позорни обстоятелства за дадено лице или приписване на престъпление. В настоящия случай отделните думи и изрази и цялостния смисъл и съдържание на изявленията на прокурора, както тези, които са направени устно, така и тези в подадения писмен сигнал съставляват обиден и позорен за личността факт, свързан със злоупотреба на алкохол, който не е доказано, че е верен.

Без правно значение за противоправността на Д.ието и в двата акта, т.е. за факта дали представлява деликт е обстоятелството, че ИВСС към ВСС е счел, че няма данни за извършено от прокурора нарушение по чл. 175к, ал. 4 от ЗСВ. За да е налице деликтна отговорност не е задължително извършеното непременно да представлява и дисциплинарно нарушение, както и обратното. Затова изложените в тази връзка възражения в жалбата са неоснователни.

Що се касае до възраженията, че подаване на сигнал от магистрат при упражняване на законовите му правомощия не е противоправно действие, следва да се има предвид, че действително в трайната съдебна практика приема, че сезирането на надлежните органи на властта с жалба или сигнал приципно съставлява упражняването на материално и процесуално право, т.е. същото поначало е правомерно. Това обаче не изключва възможността за злоупотреба с право, която е противоправна и е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно, в случаите когато жалбата или сигналът не са отправени с цел обстоятелствата да бъдат проверени и да се вземат необходимите мерки, а когато сезиращия знае, че обстоятелствата са неверни, но въпреки това сезира съответния орган, за да навреди другиму, или да накърни друг обществен интерес /в т. см. - [решение № 758/11.02.2011 г. по гр. д. № 1243/2009 г., IV г. о., решение № 245/05.11.2014 г., по гр. д. № 1734/2014 г., III г. о., решение № 53/04.04.2018 г. по гр. д. № 1913/2017 г., III г. о. на ВКС, решение № 245 от 05.11.2014 г. по гр.д. № 1734/2014 г. на ВКС, III г.о./ В случая сигналът е депозиран от прокурор Ч. в изпълнение на законните й правомощия по чл. 145, ал. 1, т. 5 от ЗСВ, като независимо, че самото действие по подаване на сигнала е правомерно, то съдържащите се в него изявления, доколкото са не са били проверени и доказани, са единствено пряко zlepоставящи ищцата и целящи да предизвикат санкционирането й за поведението й в съдебната зала, вкл. и с оглед твърдението на прокурора, че същата е била в пияно, нетрезво състояние. Това означава, че в случая не се касае за негативна оценка на личността или поведението на ищцата във връзка с професионалната й дейност като адвокат в съдебната зала, а до твърдения за факт, пряко насочен и целящ да уязви нейното достойнство и репутация в юридическата гилдия. За това виновно и противоправно поведение на автора – прокурор Ч. ответната Прокуратура на Р.България отговаря на основание чл.49 ЗЗД и трябва да обезщети причинените на ищцата неимуществени вреди, доколкото по делото се доказва](#)

наличието на двете предпоставки на понятието „противоправност”, а именно, че заявените от прокурора устно в съдебно заседание и писмено в подадения сигнал обстоятелства, които са доведени до знанието на различни органи на съдебната власт са едновременно неверни и позорни за личността на ищцата.

Поради това, въззивната инстанция намира, че спрямо ищцата е налице осъществен деликт, представляващ „обида” и „клевета“, изразен в две отделни Д.ия- в устна форма в съдебното заседание и в писмена форма, чрез подадения писмен сигнал, като в двете Д.ия се твърди, а във второто се и разгласяват неверни и позорящи личността на ищцата обстоятелства.

Не е оборена и презумпцията за виновно поведение на прокурора, поради което е налице фактическият състав на чл. 49 от ЗЗД за ангажиране на отговорността на ответника е налице, което води до доказаност на основанието на исковата претенция.

По размера на предявените искове, съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД съдът следва да отчете реално претърпените от ищцата неимуществени вреди, възрастта, здравословното ѝ състояние, интензитета на болките и страданията, както и продължителността им. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът се ръководи от принципите на справедливостта и от своето вътрешно убеждение. Неимуществените вреди, макар да имат стойностен еквивалент са в сферата на субективните преживявания на пострадалото лице, затова за тяхното определяне имат значение различни обстоятелства.

В жалбата на ответника са наведени възраженията за недоказаност на настъпилите неимуществени вреди с доводи, че съдът е присъдил на ищцата обезщетение за едни и същи вреди по двете претенции за обезвреда.

За да е налице изцяло фактическият състав на непозволеното увреждане и възникване на отговорността на ответника по чл. 49 от ЗЗД за обезвреда в тежест на ищцата е да докаже, че процесното изявление на прокурора – в устна и писмена форма и последващото му разпространението е засегнало на честта, достойнството и репутацията ѝ в обществото, т.е. наличието причинната връзка между действията на прокурора и твърдяните неимуществени вреди. Ангажираните в тази връзка свидетелски показания доказват, че ищцата е била изключително разстроена и притеснена както непосредствено след процесното съдебното заседание, така и след като е разбрала за подадения срещу нея сигнал до Висшия адвокатски съвет и АК-Бургас и разпространението на съдържанието му пред други институции. Установява се, че тя често изпадала в плач, защото се чувствала обидена, затворила се в себе си и се притеснявала как ще изглежда в очите на колегите си, което състояние продължило дълго време, като понастоящем интензитета му е намалял, но тя все още не се е възстановила емоционално. Обстоятелството, че първоначалните притеснения, душевни терзания и стрес, които ищцата е претърпяла непосредствено след случилото се в съдебното заседание впоследствие са преминали до регулярни чести състояния на притеснения и обида, стигащи до плач и нервен срыв при споменаване на случая след подаване на сигнала и разгласяването му и до затваряне в себе си и притеснения за явяване в съдебни заседания не води до извод

за пълна тържественост на вредите, причинени от двата деликта, доколкото същите съставляват отделни по време, място и интензитет и въздействие актове. Що се касае до възраженията в жалбата, свързани с оценката на свидетелските показания, действително свидетелите са в близки приятелски отношения с ищцата, но от друга страна пряко са възприели нейното душевно състояние и как процесните изявления на прокурора са се отразили върху психическото и емоционалното ѝ състояние. Възможната им заинтересуваност от изхода на делото обаче не дискретира показанията им, тъй като те са еднозначни и безпротиворечиви и не се опровергават от останалия доказателствен материал. Затова настоящата инстанция намира, че същите правилно са били кредитирани от районния съд.

Предвид гореизложеното настоящата инстанция намира, че делото се доказва, че вследствие изявленията на прокурора в съдебната зала, че ищцата е пияна, не е трезва и води ищцата е претърпяла душевни страдания и дискомфорт, изразяващи се в притеснения, душевни терзания и емоционален срив, а вследствие подаване на сигнала с цел ангажиране на дисциплинарен отговорст на ищцата и разпространението му до различни институции ищцата е изпадала в регулярни чести състояния на притеснения и обида, стигащи до плач и нервен срив при споменаване на случая и до затваряне в себе си и притеснения за явяване в съдебни заседания, които също съставляват притеснения, душевни терзания и емоционален срив, вследствие zlepоставянето ѝ в гилдията, накърняващо достойнството, честта ѝ и репутацията ѝ. Причинените на ищцата душевни страдания, притеснения и дискомфорт се установява, че намират в пряка причинно-следствена връзка с изложените от прокурора неверни твърдения – непосредствено в съдебната зала в заседанието по горепосоченото НОХД и чрез zlepоставянето на ищцата в писмена форма пред трети лица с цел предизвикване налагане на дисциплинарна санкция и разгласяване на случая, чрез „очерняването ѝ“ в гилдията. Неоснователни са възраженията за наличие на съпричиняване от ищцата на вредоносния резултат по което и да е от двете Д.ия, извършени от прокурора, доколкото както правилно е приел районния съд такива доказателства не са ангажирани по делото. Неоснователно е и възражението за погасяване на претенциите по давност, съобразявайки, че към датата на предявяване на исковата претенция не е изтекъл предвидения в закона петгодишен давностен срок.

Предвид горното след извършена преценка по чл. 52 от ЗЗД, отчитайки установените в закона и съдебната практика критерии, релевантни за определяне на справедливото обезщетение за неимуществени вреди, настоящата инстанция намира, че с оглед характера и степента на претърпените от ищцата душевни болки и страдания, правилно районния съд е счел, че паричният еквивалент на следващата ѝ се обезвреда, съобразен с възрастта, социалната ѝ среда, тежестта на всеки от деликтите и отраженията на всеки от тях върху психическото ѝ състояние е в рамките на определения от районния съд размер на обезщетенията – 3500 лв. за първия деликт и 4500 лв. за вторият. Що се касае до първият деликт преживените от ищцата вследствие него притеснения, страдания и стрес са с по-нисък интензитет, в сравнение с тези, вследствие вторият деликт, които са причинили по-

продължителен и по-устойчив стрес, по интензивни негативни преживявания и емоционален дискомфорт, тъй като същият е натоварил ищцата по-сериозно и е предизвикал по-големи и по-продължителни душевни страдания. Ето защо тези размери се явяват напълно справедливи и съответстващи на преживените от ищцата неимуществени вреди, разбира се доколкото е възможно тези преживявания да имат паричен еквивалент. Наред с това настоящата инстанция счита, че така определените размери на обезвредата по всеки иск е в рамките на обичайно присъжданите от съдилищата размери на обезщетения за неимуществени вреди при сходни обстоятелства, поради което намира, че с оглед данните по делото липсва основание за присъждане на обезщетение в различен от вече присъдения размер по всяка от претенциите. На основание чл. 84, ал. 2вр. с чл. 86 от ЗЗД върху така определените размери на обезщетенията, съдът следва да присъди и претендираната законна лихва върху присъдената сума, считано от датата на увреждането до окончателно ѝ изплащане. В останалите части над уважените размери до претендираните искове се явява недоказани и правилно са отхвърлени от районния съд.

Предвид гореизложеното поради пълно съвпадение на изводите на районния съд с тези на настоящата съдебна инстанция, обжалваното решение следва да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно, в т.ч. и в частта за разносните, които са разпределени правилно от първата инстанция съразмерно с уважената и отхвърлената част от исковите претенции.

С оглед изхода на делото, решено в настоящата инстанция платените от страните държавни такси за въззивно обжалване следва да останат за тяхна сметка, така както са направени, доколкото и двете жалби се явяват неоснователни.

На основание чл. 38, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 3 от ЗА и чл. 7, ал. 2, т. 2 и чл. 2, ал. 5 от НМРАВ полза на адв. Д. Стойков следва да се присъди възнаграждение за оказаната на ищцата във въззивното производство безплатна адвокатска помощ по делото за настоящата инстанция за подадения писмен отговор на въззивната жалба на насрещната страна в размер на сумата от общо 1400 лв., изчислена съобразно уважения размер на всеки от исковите /650 лв. за първия иск и 750 лв. за втория иск/. Доколкото в случая не се касае за платено и претендирано като разноски адвокатско възнаграждение, направеното от въззивника-ответник възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК се явява неоснователно.

На основание чл. 78, ал. 3 вр. с ал. 8 от ГПК в полза на въззивника-ответник следва да се присъди юриконсултско възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от НЗЗП за подадения писмен отговор на насрещната въззивна жалба в размер на 72 лв., изчислено съразмерно с отхвърлената част на исковите.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2602 от 06.12.2024 г. по гр. д. № 5383/2024г. по описа

на Районен съд – Бургас.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, със съдебен адрес: гр.София, бул.“Витоша“ №2, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв.Д. Стойков - БАК, със служебен адрес в гр.Бургас, ул.“Вардар“ №27, ет.3, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА сумата от **1400 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ във въззивното производство.

ОСЪЖДА В. Д. В., ЕГН: *****, със служебен адрес: ****, **ДА ЗАПЛАТИ** на Прокуратурата на Република България, със съдебен адрес: гр.София, бул.“Витоша“ №2, сумата от **72 лв.**, представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство, съразмерно на отхвърлената част от исквете.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____